

Política

Aroma electoral a Catalunya

La temperatura electoral pujarà durant el 1998, amb la incògnita de qui serà el candidat del PSC que s'enfrontarà a Jordi Pujol.

PERE MARTÍ

Hi ha dues persones que durant l'any 1998 han de prendre una decisió que marcarà la vida política catalana dels propers mesos. Una és Jordi Pujol, que ha de decidir quan se celebraran les eleccions autonòmiques. L'altra és Pasqual Maragall, que ha de comunicar si vol ser o no candidat a la presidència de la Generalitat pel PSC. En ambdós casos, es tracta en gran mesura d'una decisió personal, tot i que no es pot desvincular del context en què s'ha de produir.

La incertesa sobre el calendari electoral és sens dubte una de les principals incògnites de l'any que comença. Jordi Pujol no està obligat a convocar eleccions autonòmiques fins a la tardor de 1999, però ja se sap que no li agrada que les eleccions catalanes quedin emparedades entre les municipals i les generals. El dubte és quan celebrar-les. Una possibilitat que estudia la presidència de la Generalitat és fer-les a la primavera del 99, dos mesos abans de les municipals, tot i que tampoc no descarta celebrar-les abans, a la mateixa tardor de 1998. Però aquesta és una decisió que Pujol no pot prendre

només des de la plaça de Sant Jaume de Barcelona. Ha de mirar de reüll la Moncloa.

En el darrer mandat de Felipe González, Jordi Pujol va aconseguir pactar un calendari electoral amb el president del govern espanyol. La bona sintonia entre ambdós dirigents ho va fer possible. En el cas de José María Aznar, el clima de relacions és diferent, i res no indica que hi hagi acord en aquest sentit. De fet, la decisió sobre el calendari depèn de com es redissenyi el pacte entre nacionalistes i populars, una tasca que està previst que Pujol i Aznar abordin aviat en una entrevista.

Des de l'entorn de Pasqual Maragall es dona per fet que es presentarà a les eleccions.

Dos anys després d'haver-se signat, el pacte entre CiU i el PP mostra símptomes d'esgotament, no només per les divergències reiterades que exhibeixen els dos socis en aspectes referents a la identitat o a la cultura, sinó sobretot perquè les dues raons que el sustentaven han perdut força per raons diferents. D'una banda, l'acord de governabilitat signat entre ambdues formacions el març de 1996, ja s'ha acomplert en la majoria dels seus continguts. De l'altra, la raó de la necessitat d'estabilitat per superar amb èxit l'examen de Maastricht quedarà superada aquesta primavera, quan Espanya ingressi a la unió econòmica i monetària.

CiU considera que aquest canvi d'escenari obliga a reescriure el pacte, i dotarlo de nous continguts posant l'accent en l'autogovern, ja que en el camp econòmic els nacionalistes es mostren satisfets de l'evolució de la situació i de l'orientació del govern. Entre les mesures concretes que previsiblement Jordi Pujol posarà damunt la taula d'Aznar hi ha un nou paquet de traspassos, que inclou els impostos especials, els aeroports, les competències passives de l'INEM. De l'èxit o fracàs d'aquesta reunió depèn una major o menor durada de la legislatura i la convocatòria d'eleccions avançades, estatals o autonòmiques.

El candidat socialista. La incertesa del calendari electoral és un interrogant més dels molts que envolten Pasqual Maragall, que es troba voluntàriament exiliat a Roma des de la passada tardor. L'ex-alcalde de Barcelona és a ulls del seu partit el candidat més idoni per enfrontar-se a Jordi Pujol. Però Maragall manté un prudent silenci sobre les seves intencions futures, més enllà de confirmar que continuarà donant cursos a la universitat romana fins a la primavera. El seu calendari personal s'atura voluntàriament aquí, a l'espera d'esdeveniments.

Malgrat el seu exili, l'ex-alcalde manté una constant presència en la vida pública catalana —constant i mesurada—, amb l'objectiu de no desaparèixer del mapa. El seu entorn assegura que la decisió de presentar-se ja està presa, però que no la donarà a conèixer fins que li convingui, i que en tot cas, es produirà tan a prop de les eleccions com sigui possible. Maragall, segons aquests col·laboradors, s'inclinaria per una campanya curta però intensa, que desperti

il·lusió, i intentant donar poc temps a Pujol per reaccionar.

El dubte és saber si l'agenda de Maragall quadra amb l'agenda del seu partit. El PSC té previst nomenar el seu candidat a la presidència de la Generalitat la propera primavera. La indecisió de Maragall desperta força malestar al si del partit, i més quan l'ex-alcalde ha demanat mans lliures per poder dissenyar una candidatura a la seva mesura, cosa que no agrada gens a l'aparell. Sectors importants de la formació són partidaris de tancar la discussió del candidat tan aviat com sigui possible, i es comencen a fer sentir aquells que no amaguen les seves simpaties per Josep Borrell si Maragall finalment diu que no o proroga excessivament els seus dubtes. La candidatura de Borrell toparia amb un adversari

seriós, el primer secretari del PSC, Narcís Serra, amb qui des de fa anys manté una discreta però tensa relació.

Mentre el PSC manté la indefinició sobre els noms i el contingut de l'alternativa a Pujol, la resta de forces de l'esquerra, bàsicament IC i ERC, caminen cap a la redefinició del seu espai polític un cop superades les respectives fractures internes. A l'espera de veure quin suport electoral recullen els escindits d'Esquerra Unida i el PI, les formacions de Rafael Ribó i Josep Lluís Carod preveuen celebrar congrés aquest 1998. L'any polític començarà amb un clima de desconfiança mútua entre les tres forces d'esquerra, molt distant del clima de col·laboració que es va començar a dibuixar el 1996 i que els diferents esdeveniments del 97 han contribuït a refredar.

Entre les incògnites que hauran d'aclarir-se durant aquest proper any també hi ha l'evolució del PP de Catalunya. Els populars catalans caminen entre la moderació obligada pels acords a nivell d'estat amb CiU, on sembla sentir-s'hi còmoda l'actual direcció del partit, i la temptació de retornar a posicions més dures que preconitzen els sectors vidualquadrístes, que han demostrat en casos com la votació de la llei del català que conserven una influència important.

